

Szabó-Thalmeiner Dóra

Módosítható tartalom

felöltöztetek.

rézkábelrel átszőtt beton vagy és cement.

tíz emeletnyi magasságszag és galambtopogás az ereszen.

ahogy a hulló vakolatról sem az ínyed jut eszembe

az elzárt vízről sem a kinyalás.

ha a liftbe lépek, nem hallom ahogy sírsz az ólom alatt.

le kell venni a cipőt. egy fehér betonteremben sétálok mezítláb.

nonfiguratív ketreccé válik ez is - ahogy egy üres szoba

és fekete vonalak verik vissza arcod. visszajöttél.

vagy csak az eső és én hétévesen kék aszfalkrétával karcogatjuk a homlokom.

akkor már zsinórban második évben járt felétek a tenger.

azt mondod oázisra gyűjtesz, fogadjam el, vele jár

hogy nálam ázik be a fal.

aznap éjjel helyetted az óceán kopogott be hozzám.

megváltozott minden, mióta utoljára itt járt.

kicseréltem a kanapét és már nem dohányzom.

jól megvagyunk. lehajtja a wc ülőkét, nem eszi meg a kajám.

akkor ébred, mikor én.

néha elmegyünk játszani - hintázunk a némaságban

mindig lök feljebb és feljebb, pedig félek a magasban.

de jóvá teszi: reggelente főz kávét és süt palacsintát

idilli a helyzet, ismételteti - ez egy szép nagy család.

hiszek neki. már pár hónapja így vagyunk.

sósvíz ömlött a tudómba, szivarfüst ült a hajamba.

visszavettem a kanapét.

tegnap azt mondta maradni akar, a rezsibe is beszáll

még nem döntöttem, hagyjam?

Nem módosítható tartalom

felöltöztetsz.

én leszek a létmagány a gangon és torokelvágás a lépcsőfordulóban.
kettétört hevederzár és erőszak
a játszótéri gumiburkolatban.

belesírnak a palackozott vízbe.

elméletben, amúgy vétek lenne elpazarolni.

a házban a csapvíz idén ihatatlan, még arcot mosni sem azzal szokás.

az óceán meg túl hideg –

negatív rekordokról beszélünk.

kifeszítve látsz engem. bekúszik a bőröm alá ez a dohos ravatalozószag.

szerinted ez is csak egy betonszarkofág, amiből ki lehet törni.

ki kéne törni.

vízhólyagosra és véresre, nyomot hagyni, mert itt már nem bírom.

még a múltkor felborult az ágy, összetört a vitrin

neked is azt mondtam, valaki itt volt - ne lásd.

és ígérem, majd meg sem szólalok.

eltűröm minden kínzásod, és többet nem is mondom el, ha sírok

mert tudom, hogy megijeszt.

csak maradj. még ha bántasz is, maradj.

felénk azt mesélik, hogy a lakatlanná vált házak elkezdenek átváltozni.

módosulnak. ajtókat lep el a beton, új ablakok nyílnak.

amire most azt mondtam nem módosítható – holnapra már nonszensz.